

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

19 decembrie 2013 *

„Trimitere preliminară — Convenția de la Aarhus — Directiva 2003/4/CE — Accesul publicului la informațiile despre mediu — Domeniu de aplicare — Noțiunea «autoritate publică» — Întreprinderi de colectare a apelor reziduale și de distribuție a apei — Privatizarea sectorului apei în Anglia și în Țara Galilor”

În cauza C-279/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (Regatul Unit), prin decizia din 21 mai 2012, primită de Curte la 4 iunie 2012, în procedura

Fish Legal,

Emily Shirley

împotriva

Information Commissioner,

United Utilities Water plc,

Yorkshire Water Services Ltd,

Southern Water Services Ltd,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domnii M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, A. Borg Barthet și J. L. da Cruz Vilaça, președinți de cameră, domnii A. Rosas, G. Arestis și A. Arabadjiev, doamnele C. Toader și A. Prechal (raportor), domnii E. Jarašiūnas și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 aprilie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Fish Legal, de W. Rundle, solicitor, asistat de D. Wolfe, QC;

* Limba de procedură: engleza.

- pentru doamna Shirley, de R. McCracken, QC, și de M. Lewis, barrister;
- pentru Information Commissioner, de R. Kamm și de A. Proops, barristers, mandatate de R. Bailey, solicitor;
- pentru United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd și Southern Water Services Ltd, de T. de la Mare, QC, mandatat de J. Mullock, solicitor;
- pentru guvernul Regatului Unit, de J. Beeko, în calitate de agent, asistată de J. Eadie, QC, precum și de J. Maurici și de C. Callaghan, barristers;
- pentru guvernul danez, de V. Pasternak Jørgensen și de M. Wolff, în calitate de agenți;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de P. Gentili, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de P. Oliver, de K. Mifsud-Bonicci și de L. Pignataro-Nolin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 septembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 punctul 2 din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Fish Legal și doamna Shirley, pe de o parte, și Information Commissioner (Comisarul pentru informare), precum și United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd și Southern Water Services Ltd (denumite în continuare „companiile de apă în cauză”), pe de altă parte, cu privire la respingerea de către acestea din urmă a cererilor de acces la anumite informații referitoare la colectarea apelor reziduale și la distribuția apei, formulate de Fish Legal și de doamna Shirley.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 (JO L 124, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 201, denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”), definește la articolul 2 alineatul (2) noțiunea „autoritate publică” astfel:
„[...]”

- (a) administrația publică la nivel național, regional sau la alt nivel;
- (b) persoane fizice sau juridice cu funcții în administrația publică în conformitate cu legislația internă, care includ sarcini, activități sau servicii specifice legate de mediu;

- (c) orice alte persoane fizice sau juridice cu responsabilități sau funcții publice sau care furnizează servicii publice legate de mediu și care se află sub controlul unui organism sau al unei persoane care intră sub incidența literei (a) sau (b) menționate anterior;
- (d) instituțiile oricărei organizații regionale de integrare economică prevăzute la articolul 17 și care este parte la prezenta convenție.

Prezenta definiție nu include organisme sau instituții care acționează cu capacitate juridică sau legislativă.”

- 4 Articolul 4 alineatul (1) din această convenție prevede că, sub anumite rezerve și cu anumite condiții, fiecare parte trebuie să se asigure că autoritățile publice pun la dispoziția publicului, în cadrul legislației interne, informațiile despre mediu care le sunt solicitate.

Dreptul Uniunii

- 5 Considerentele (1), (5), (8), (9) și (11) ale Directivei 2003/4 au următorul cuprins:

„(1) Accesul sporit al publicului la informațiile despre mediu și diseminarea acestor informații contribuie la o mai bună conștientizare a problemelor de mediu, la schimbul liber de opinii, la o participare mai eficientă a publicului la luarea deciziilor despre mediu și, în cele din urmă, la îmbunătățirea mediului.

[...]

- (5) [...] Dispozițiile de drept comunitar trebuie să fie compatibile cu cele ale [Convenției de la Aarhus] în vederea încheierii acesteia de către Comunitatea Europeană.

[...]

- (8) Dreptul de acces la informațiile despre mediu deținute de către sau pentru autoritățile publice trebuie asigurat tuturor persoanelor fizice și juridice, fără ca acestea să aibă obligația de a declara interesul pe care îl au în acest sens.

- (9) Este, de asemenea, necesar ca autoritățile publice să pună la dispoziția publicului larg și să disemineze informații despre mediu într-o măsură cât mai mare posibil, în special folosind tehnologia informației și de comunicații. Dezvoltarea ulterioară a acestor tehnologii trebuie luată în considerare la raportarea privind prezenta directivă și la revizuirea acesteia.

[...]

- (11) Pentru a lua în considerare principiul prevăzut la articolul 6 din tratat, care impune integrarea cerințelor privind mediul în definirea și punerea în aplicare a politicilor și a activităților comunitare, definiția autorităților publice trebuie extinsă pentru a cuprinde guvernul sau administrațiile publice de la nivel național, regional sau local, indiferent dacă acestea au sau nu responsabilități specifice legate de mediu. Definiția trebuie extinsă în același mod pentru a include alte persoane sau organisme care îndeplinesc funcții publice administrative privind mediul în conformitate cu legislația internă, precum și alte persoane sau organisme care acționează sub controlul acestora și care au responsabilități sau funcții publice legate de mediu.”

- 6 Articolul 1 din directivă definește obiectivele acesteia după cum urmează:

„Obiectivele prezentei directive sunt

- (a) garantarea dreptului de acces la informațiile despre mediu deținute de către sau pentru autoritățile publice și stabilirea condițiilor de bază și a modalităților practice de exercitare a acestuia și
- (b) asigurarea, ca regulă generală, a punerii la dispoziția publicului și a diseminării progresive a informațiilor despre mediu pentru a se realiza cea mai largă disponibilitate și diseminare sistematică a informațiilor despre mediu la nivelul publicului. În acest scop, este promovată utilizarea, în special, a telecomunicațiilor computerizate și/sau a tehnologiei electronice, în cazul în care acestea sunt disponibile.”

7 Articolul 2 punctul 2 din directiva menționată definește noțiunea „autoritate publică” după cum urmează:

„[...]

- (a) guvern sau altă administrație publică, inclusiv organisme publice consultative, de la nivel național, regional sau local;
- (b) orice persoană fizică sau juridică care îndeplinește funcții în administrația publică în conformitate cu legislația internă, inclusiv îndatoriri, activități sau servicii specifice legate de mediu și
- (c) orice alte persoane fizice sau juridice cu responsabilități sau funcții publice sau care furnizează servicii publice legate de mediu și care se află sub controlul unui organism sau al unei persoane care intră sub incidența literei (a) sau (b).

Statele membre pot prevedea ca această definiție să nu includă organismele sau instituțiile atunci când acestea acționează în baza capacităților lor judiciare sau legislative. În cazul în care dispozițiile constituționale de la data adoptării prezentei directive nu prevăd o procedură de recurs în sensul articolului 6, statele membre pot exclude instituțiile sau organismele respective din definiție.

[...]”

8 Articolul 3 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Statele membre se asigură că, în conformitate cu dispozițiile din prezenta directivă, autoritățile publice trebuie să pună la dispoziția oricărui solicitant, la cererea acestuia și fără ca acesta să declare interesul pe care îl are în acest sens, informațiile despre mediu pe care le dețin sau care sunt deținute în numele lor.”

Dreptul Regatului Unit

Reglementarea privind accesul la informațiile despre mediu

9 Regulamentul privind informațiile despre mediu din 2004 (Environmental Information Regulations 2004, denumit în continuare „EIR 2004”) urmărește transpunerea Directivei 2003/4 în dreptul intern.

10 Potrivit articolului 2 alineatul (2) din acest regulament:

„[...] «Autoritate publică» înseamnă:

- (a) ministerele;
- (b) orice altă autoritate publică, astfel cum este definită la articolul 3 alineatul 1 din [Legea privind accesul liber la informații din anul 2000 (Freedom of Information Act 2000)] [...];

- (c) orice alt organism sau persoană care îndeplinește funcții în administrația publică sau
- (d) orice alt organism sau persoană care este sub controlul unei persoane care intră sub incidența literei (a), (b) sau (c) și care
 - (i) are responsabilități publice legate de mediu;
 - (ii) exercită funcții de natură publică legate de mediusau
 - (iii) furnizează servicii publice legate de mediu.”

- 11 Potrivit articolelor 5 și 7 din EIR 2004, informațiile despre mediu solicitate trebuie să fie comunicate în 20 de zile lucrătoare, termen pe care autoritatea în cauză îl poate extinde până la 40 de zile lucrătoare în anumite condiții.
- 12 În temeiul articolului 50 alineatul 1 din Legea privind accesul liber la informații din anul 2000, astfel cum a fost modificat prin articolul 18 din EIR 2004, orice persoană interesată poate solicita Information Commissioner să se pronunțe cu privire la aspectul dacă autoritatea publică în cauză a soluționat cererea sa de informații în conformitate cu cerințele EIR 2004.

Reglementarea privind repartizarea actuală a competențelor legale în sectorul distribuției apei și al colectării apelor reziduale în Anglia și în Țara Galilor

- 13 Prin adoptarea Legii apelor din 1989 (Water Act 1989), prin care s-a privatizat sectorul distribuției apei și al colectării apelor reziduale în Anglia și în Țara Galilor, începând cu data de 1 septembrie 1989, funcțiile, competențele, bunurile și activele agențiilor din sectorul apei au fost repartizate între, pe de o parte, National Rivers Authority (Autoritatea națională a râurilor), devenită Environment Agency (Agenția pentru mediu) de la intrarea în vigoare a Legii privind mediul din 1995 (Environment Act 1995), și, pe de altă parte, companiile de apă care prestează, în calitate de întreprinderi comerciale, servicii de distribuție a apei și de colectare a apelor reziduale.
- 14 În temeiul legislației în vigoare, în special al Legii privind sectorul apei din 1991 (Water Industry Act 1991, denumită în continuare „WIA 1991”), cu modificările ulterioare, repartizarea actuală a competențelor legale în sectorul distribuției apei și al colectării apelor reziduale se prezintă, pe scurt, după cum urmează:
 - companiile de apă sunt desemnate ca întreprinderi de colectare a apelor reziduale („sewerage undertaker”) și/sau întreprinderi de distribuție a apei („water undertaker”) pentru o zonă determinată a Angliei sau a Țării Galilor de Water Services Regulatory Authority („OFWAT”) (Autoritatea de reglementare a serviciilor din sectorul apei). Această autoritate este, singură sau, în anumite împrejurări, împreună cu Secretary of State, ministrul competent pe probleme de mediu, autoritatea principală competentă în materie de supraveghere a acestor companii;
 - în prezent, zece companii au fost desemnate ca întreprinderi de distribuție a apei și de colectare a apelor reziduale („water and sewerage companies” sau „WASCs”) și douăsprezece companii au fost desemnate doar ca întreprinderi de distribuție a apei („water only companies” sau „WOCs”), astfel încât, în fiecare zonă din Anglia și din Țara Galilor, fie o singură companie asigură atât distribuția apei, cât și colectarea apelor reziduale, fie o companie este responsabilă cu distribuția apei, în timp ce o altă companie se ocupă de colectarea apelor reziduale în zona respectivă în plus față de activitățile de distribuție a apei și de colectare a apelor uzate într-o altă zonă;

- companiile de apă sunt constituite sub forma unei societăți pe acțiuni („public limited company”) sau a unei societăți pe acțiuni cu răspundere limitată („limited company”). Acestea sunt administrate de un consiliu de administrație care este răspunzător în fața acționarilor și sunt conduse pe baza principiilor generale ale comerțului, prevăzute în statutul lor, în scopul de a genera profit pentru a fi distribuit acționarilor sub formă de dividende și pentru a permite reinvestirea acestuia în întreprindere;
- companiile menționate trebuie să respecte mai multe obligații legale privind întreținerea și ameliorarea infrastructurilor, precum și distribuția apei și/sau tratarea apelor uzate în zonele lor de acțiune;
- acestea dețin, în plus, anumite competențe legale, printre care în special competențe de expropriere, dreptul de a adopta reglementări administrative referitoare la căile navigabile și la terenurile pe care le dețin în proprietate, competența de a efectua deversări de apă, inclusiv în conducte de apă private, dreptul de a impune interdicții temporare de irigare sau competența de a decide, în privința anumitor clienți și în condiții stricte, să întrerupă distribuția apei;
- aceste obligații și competențe sunt reluate în actul de desemnare, denumit „licență”, al fiecărei companii. Această licență poate să conțină și alte condiții, precum cea de a achita o redevență în favoarea Secretary of State. Acesta din urmă și/sau OFWAT supraveghează respectarea termenilor licenței. Companiilor li se poate impune să întreprindă anumite acțiuni sau măsuri specifice. Licența poate fi reziliată doar motivat și cu respectarea unui preaviz de 25 de ani. Aceasta poate fi modificată de OFWAT cu acordul companiei sau în urma unui raport al Competition Commission (Comisia pentru concurență);
- regimul juridic aplicabil companiilor de apă prevede, de asemenea, posibilitatea ca acestora să li se impună penalități financiare și le sustrage parțial de sub incidența dispozițiilor de drept comun în materie de dizolvare a societăților;
- la fiecare cinci ani, companiile de apă prezintă un proiect de plan de gestionare a activelor, denumit și „plan de dezvoltare” („business plan”), în care acestea stabilesc, pentru o perioadă de cinci ani, în mod detaliat rezultatele așteptate și în special programele de investiții. În cursul unei proceduri de consultări, aceste planuri sunt finalizate și OFWAT stabilește, luând în considerare elementele din programele de investiții pe care le consideră adecvate, sumele maxime pe care companiile vor fi autorizate să le factureze clienților lor în vederea finanțării planurilor de dezvoltare și în special investițiile pe care le prevăd. Planurile actuale se referă la anii 2010-2015.

Litigiile principale și întrebările preliminare

- 15 Fish Legal, divizia juridică a Angling Trust, Federația engleză a pescarilor, este o organizație fără scop lucrativ care are ca obiect combaterea, pe toate căile legale, a poluării și a altor atingeri aduse mediului acvatic, precum și protejarea pescuitului cu undița și a pescarilor. Prin scrisoarea din 12 august 2009, Fish Legal a solicitat unui număr de două companii de apă, și anume United Utilities Water plc și Yorkshire Water Services Ltd, informații privind deversări, operații de depoluare și deversări controlate de urgență.
- 16 La rândul său, doamna Shirley s-a adresat în scris, în luna august 2009, unei alte companii de apă, și anume Southern Water Services Ltd, pentru a-i solicita informații cu privire la capacitatea de colectare a apelor reziduale pentru un proiect de amenajare în satul său situat în comitatul Kent.

- 17 Având în vedere că nu au obținut de la companiile de apă în cauză informațiile solicitate în termenele prevăzute de EIR 2004, Fish Legal și doamna Shirley au sesizat, fiecare, cu o plângere Information Commissioner. Prin deciziile care le-au fost notificate în luna martie 2010, acesta a considerat că companiile de apă în cauză nu erau autorități publice în sensul EIR 2004 și că, în consecință, nu putea să se pronunțe cu privire la reclamațiile formulate.
- 18 Fish Legal și doamna Shirley au formulat o acțiune împotriva acestor decizii la First-tier Tribunal (General Regulatory Chamber, Information Rights), care a suspendat judecarea cauzei până la pronunțarea de către Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) a hotărârii în cauza, denumită „pilot”, Smartsource/Information Commissioner.
- 19 În urma pronunțării hotărârii din 23 noiembrie 2010, Smartsource/Information Commissioner (denumită în continuare „hotărârea Smartsource”), First-tier Tribunal (General Regulatory Chamber, Information Rights) a respins acțiunile formulate de Fish Legal și de doamna Shirley, în principal pentru motivul că companiile de apă în cauză nu puteau fi calificate drept „autorități publice” în sensul EIR 2004.
- 20 Instanța de trimitere, sesizată cu apel de Fish Legal și de doamna Shirley, arată că aceștia recunosc faptul că, prin diverse comunicări dintre care ultima a fost efectuată în luna aprilie 2011, companiile de apă în cauză au permis în final accesul la toate informațiile solicitate.
- 21 Această instanță consideră totuși că întrebarea ridicată în drept de litigiile principale, și anume dacă aceste companii aveau obligația de a comunica informațiile menționate, nu a fost, cu toate acestea, soluționată. Or, un răspuns la această întrebare ar fi necesar pentru a putea stabili dacă companiile de apă în cauză nu și-au îndeplinit obligația de a furniza aceste informații în conformitate cu legislația națională și în special în termenele stabilite. Întrebarea menționată ar fi, în plus, relevantă pentru alte cauze privind companii de apă, care sunt suspendate în primă instanță, precum și pentru cauze referitoare la alte sectoare de activitate decât cel al apei.
- 22 Instanța menționată arată că, potrivit Fish Legal și doamnei Shirley, companiile de apă în cauză trebuie să fie calificate drept „autorități publice” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) sau (c) din Directiva 2003/4, întrucât acestea îndeplinesc funcții în administrația publică și sunt, în orice caz, controlate îndeaproape de un organ de stat.
- 23 Instanța de trimitere arată că Information Commissioner susține o teză contrară, întemeindu-se, în esență, pe motivele hotărârii Smartsource. Pe de o parte, aplicând abordarea multifactorială pe care o preconizează această hotărâre, companiile de apă nu ar îndeplini funcții de administrație publică. Pe de altă parte, controlul la care sunt supuse companiile de apă ar fi insuficient, având în vedere că acesta nu privește decât funcțiile asociate reglementării. Or, noțiunea „control” ar presupune autoritate, chiar constrângere, precum și competența de a stabili nu doar obiectivele care trebuie atinse, ci și mijloacele care trebuie puse în practică pentru a le realiza.
- 24 În cazul în care nu ar fi reținută abordarea din hotărârea Smartsource, Information Commissioner susține, în subsidiar, că ar trebui reținută cel mult o interpretare denumită „hibrid” a articolului 2 punctul 2 din Directiva 2003/4. Potrivit acestei interpretări, companiile de apă ar trebui să fie calificate drept „autorități publice” exclusiv în cadrul îndeplinirii funcțiilor care le sunt încredințate și care pot fi calificate ele însele drept „funcții în administrația publică” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4.
- 25 Instanța de trimitere adaugă că companiile de apă în cauză au susținut, în esență, că în hotărârea Smartsource s-a decis în mod întemeiat că aceste companii nu sunt „autorități publice”. Pentru a ajunge la această concluzie, instanța națională în cauză ar fi luat în considerare o serie de elemente pertinente, printre care documentul publicat în anul 2000 de Comisia Economică pentru Europa a

Organizației Națiunilor Unite, intitulat „Convenția de la Aarhus, ghid de aplicare” (denumit în continuare „ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus”), anumiți factori referitori la statutul companiilor de apă și reglementarea sectorului apei în Anglia și în Țara Galilor.

26 În aceste condiții, Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Atunci când se apreciază dacă o persoană fizică sau juridică este o persoană care «îndeplinește funcții în administrația publică în conformitate cu legislația internă» [în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4], legislația și analiza aplicabile sunt de natură strict națională?
- 2) În cazul unui răspuns negativ, ce criterii ale dreptului Uniunii pot sau nu pot fi utilizate pentru a se stabili dacă:
 - a) funcția în cauză este, în esență, o funcție în «administrația publică» și
 - b) legislația națională a acordat în mod real această funcție persoanei respective?
- 3) Ce înseamnă că o persoană este «sub controlul unui organism sau al unei persoane care intră sub incidența literei (a) sau (b)» [în sensul articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4]? Mai exact, care sunt natura, forma și gradul controlului impus și care sunt criteriile care pot sau nu pot fi utilizate pentru identificarea acestui control?
- 4) O «emanație a statului» în sensul punctului 20 din [Hotărârea din 12 iulie 1990, Foster și alții (C-188/89, Rec., p. I-3313)] este în mod necesar o persoană care intră sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4?
- 5) În ipoteza în care o persoană intră sub incidența [articolului 2 punctul 2 litera (b) sau (c) din Directiva 2003/4] în ceea ce privește unele dintre funcțiile, responsabilitățile sau serviciile sale, obligațiile referitoare la furnizarea de informații despre mediu se limitează la informațiile relevante pentru aceste funcții, responsabilități sau servicii sau se extind la toate informațiile despre mediu, indiferent de scopul pentru care sunt deținute?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 27 Companiile de apă în cauză susțin, cu titlu principal, că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă.
- 28 Acestea pretind că, având în vedere că nu se contestă faptul că au furnizat cu titlu benevol toate informațiile despre mediu solicitate de Fish Legal și de doamna Shirley, nu mai există niciun litigiu pendinte în fața instanței de trimitere. Prin urmare, Curții i s-ar solicita să se pronunțe asupra unor chestiuni devenite pur ipotetice, ceea ce ar priva de justificare trimiterea preliminară.
- 29 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, procedura instituită la articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 6 iunie 2013, MA și alții, C-648/11, punctul 36 și jurisprudența citată).

- 30 Întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea nu poate refuza să statueze asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională decât dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea MA și alții, citată anterior, punctul 37 și jurisprudența citată).
- 31 În speță, din decizia de trimitere reiese că obiectul litigiului pendinte în fața instanței de trimitere se referă la contestații formulate de Fish Legal și de doamna Shirley împotriva deciziilor Information Commissioner prin care acesta a considerat că, întrucât companiile de apă în cauză nu puteau fi calificate drept autorități publice în sensul reglementării naționale prin care se urmărea transpunerea Directivei 2003/4, nu putea să se pronunțe asupra reclamațiilor acestora, care aveau ca obiect constatarea faptului că informațiile despre mediu solicitate nu fuseseră furnizate în termenele prevăzute de reglementarea menționată.
- 32 Or, întrebările adresate se referă, în esență, la aspectul dacă și, eventual, în ce condiții companiile de apă în cauză trebuie să fie calificate drept „autorități publice” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) sau (c) din Directiva 2003/4.
- 33 Trebuie să se constate, așadar, astfel cum a subliniat și avocatul general la punctele 55-63 din concluzii, că un răspuns la aceste întrebări corespunde unei nevoi obiective de soluționare a litigiului cu care este sesizată instanța de trimitere.
- 34 În aceste condiții, întrebările adresate nu prezintă un caracter ipotetic și cererea de decizie preliminară este, așadar, admisibilă.

Cu privire la fond

Observații introductive

- 35 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, devenind parte la Convenția de la Aarhus, Uniunea Europeană s-a angajat să asigure, în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, un acces de principiu la informațiile despre mediu deținute de autoritățile publice sau în numele acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2010, *Ville de Lyon*, C-524/09, Rep., p. I-14115, punctul 36, și Hotărârea din 14 februarie 2012, *Flachglas Torgau*, C-204/09, punctul 30).
- 36 Astfel cum confirmă considerentul (5) al Directivei 2003/4, prin adoptarea acestei directive, legiuitorul Uniunii a intenționat să asigure compatibilitatea dreptului Uniunii cu convenția în vederea încheierii acesteia de către Comunitate instituind un regim general care urmărește să asigure oricărei persoane fizice sau juridice dintr-un stat membru al Uniunii un drept de acces la informațiile despre mediu deținute de autoritățile publice sau în numele acestora fără ca persoana în cauză să aibă obligația de a declara interesul pe care îl are în acest sens (Hotărârea *Flachglas Torgau*, citată anterior, punctul 31).
- 37 În consecință, în scopul interpretării Directivei 2003/4, trebuie să se țină cont de textul și de obiectul Convenției de la Aarhus, pe care această directivă urmărește să o pună în practică în dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea *Flachglas Torgau*, citată anterior, punctul 40).

38 Pe de altă parte, Curtea a statuat deja că, deși Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus poate fi considerat un document explicativ care, dacă este cazul, poate fi luat în considerare, împreună cu alte elemente relevante, în scopul interpretării acestei convenții, analizele pe care le cuprinde nu au nicidecum forță obligatorie și nici caracterul normativ al prevederilor Convenției de la Aarhus (Hotărârea din 16 februarie 2012, Solvay și alții, C-182/10, punctul 27).

39 În sfârșit, mai trebuie subliniat că dreptul de acces garantat de Directiva 2003/4 nu se aplică decât în măsura în care informațiile solicitate intră sub incidența dispozițiilor referitoare la accesul publicului prevăzute de această directivă, ceea ce presupune în special că ele constituie „informații despre mediu” în sensul articolului 2 punctul 1 din directiva menționată, aspecte care trebuie verificate de instanța de trimitere în ceea ce privește litigiul principal (Hotărârea Flachglas Torgau, citată anterior, punctul 32).

Cu privire la primele două întrebări

40 Prin intermediul primelor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească criteriile care permit să se determine dacă entități precum companiile de apă în cauză pot fi calificate drept persoane juridice care îndeplinesc „funcții în administrația publică” în conformitate cu legislația internă, în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4.

41 În temeiul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4, dispoziție identică, în esență, cu cea de la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Aarhus, noțiunea „autoritate publică” include „orice persoană fizică sau juridică care îndeplinește funcții în administrația publică în conformitate cu legislația internă, inclusiv îndatoriri, activități sau servicii specifice legate de mediu”.

42 Potrivit unei jurisprudențe constante, din cerințele aplicării uniforme a dreptului Uniunii, precum și din principiul egalității rezultă că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale acesteia trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (a se vedea în special Hotărârea Flachglas Torgau, citată anterior, punctul 37).

43 În prezenta cauză, trebuie, în primul rând, să se stabilească dacă sintagma „în conformitate cu legislația internă” trebuie sau nu trebuie înțeleasă ca fiind o trimitere expresă la dreptul național, în speță la dreptul Regatului Unit, în scopul interpretării noțiunii „funcții în administrația publică”.

44 Cu privire la acest aspect, trebuie să se constate că există o diferență între versiunile franceză și engleză ale articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4 corespunzătoare diferenței dintre versiunile în aceste două limbi ale articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Aarhus, care se numără printre versiunile lingvistice autentice ale acestei convenții. Astfel, în versiunea franceză a articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4, sintagma „în conformitate cu legislația internă” este legată de verbul „îndeplinește”, astfel încât, în această versiune, termenii dispoziției menționate nu pot fi înțeleși în sensul că fac trimitere expresă la dreptul național în ceea ce privește definiția noțiunii „funcții în administrația publică”. În versiunea engleză a aceleiași dispoziții, această sintagmă este, în schimb, plasată după expresia „funcții în administrația publică” și, prin urmare, se leagă de verbul menționat.

45 În această privință, trebuie amintit că obiectivul, menționat în considerentul (7) al Directivei 2003/4, este de a evita ca diferențele dintre legislațiile în vigoare privind accesul la informațiile despre mediu să creeze inegalități în interiorul Uniunii în ceea ce privește accesul la aceste informații sau condițiile de concurență. Acest obiectiv impune ca stabilirea persoanelor obligate să acorde publicului un acces la informațiile despre mediu să fie subordonată acelorași condiții în întreaga Uniune, astfel încât noțiunea „funcții în administrația publică”, în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4, să nu poată varia în funcție de dreptul național aplicabil.

- 46 Această interpretare este confirmată de Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus, potrivit căruia sintagma „în conformitate cu legislația internă” semnifică faptul „că trebuie să existe un temei juridic pentru îndeplinirea funcțiilor în temeiul [literei] (b)”, întrucât respectiva literă include „orice persoană autorizată prin lege să îndeplinească o funcție publică”. Acest aspect nu poate fi repus în discuție de faptul că ghidul menționat adaugă că „ceea ce se înțelege prin funcție publică în dreptul intern poate să difere de la o țară la alta”.
- 47 În acest context, contrar celor susținute în ședință de Information Commissioner și de companiile de apă în cauză, sintagma menționată, în cazul în care ar fi interpretată ca făcând referire la necesitatea existenței unui temei juridic, nu ar fi superfluă având în vedere că aceasta confirmă faptul că îndeplinirea unor funcții în administrația publică trebuie să se întemeieze pe dreptul intern.
- 48 Rezultă din cele de mai sus că doar entitățile care, potrivit unui temei juridic definit în mod specific în legislația națională care le este aplicabilă, sunt abilitate să îndeplinească funcții în administrația publică pot să fie incluse în categoria autorităților publice menționate la articolul 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4. În schimb, aspectul dacă funcțiile cu care sunt învestite astfel de entități în temeiul dreptului național constituie „funcții în administrația publică” în sensul acestei dispoziții trebuie examinat în lumina dreptului Uniunii și a elementelor de interpretare relevante ale Convenției de la Aarhus care permit formularea unei definiții autonome și uniforme a respectivei noțiuni.
- 49 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriile care trebuie luate în considerare pentru a stabili dacă funcțiile îndeplinite de entitatea în cauză în conformitate cu legislația națională intră sub incidența noțiunii „funcții în administrația publică” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4, Curtea a arătat deja că rezultă atât din însăși Convenția de la Aarhus, cât și din Directiva 2003/4 că, atunci când s-au referit la „autoritățile publice”, autorii acestora au intenționat să desemneze autoritățile administrative, având în vedere că, în cadrul statelor, acestea sunt cele care, în exercițiul funcțiunii, ajung să dețină informații despre mediu (Hotărârea Flachglas Torgau, citată anterior, punctul 40).
- 50 Pe de altă parte, Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus explică faptul că este vorba despre „o funcție care în mod obișnuit revine autorităților guvernamentale astfel cum sunt definite de dreptul intern”, care totuși nu trebuie să se raporteze în mod necesar la domeniul mediului, întrucât acest domeniu nu a fost menționat decât cu titlu de exemplu al unei funcții în administrația publică.
- 51 Entitățile care, dintr-un punct de vedere organic, sunt autorități administrative, și anume cele care fac parte din administrația publică sau din autoritatea executivă a statului indiferent de nivel, sunt autorități publice în sensul articolului 2 punctul 2 litera (a) din Directiva 2003/4. Această primă categorie include toate persoanele juridice de drept public, cu alte cuvinte cele care au fost înființate de stat și a căror dizolvare doar acesta poate să o decidă.
- 52 A doua categorie de autorități publice, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 litera (b) din această directivă, vizează autorități administrative definite într-un sens funcțional, și anume entitățile, indiferent că sunt persoane juridice de drept public sau de drept privat, care sunt însărcinate, în temeiul regimului legal care le este aplicabil, să îndeplinească servicii de interes public, în special în domeniul mediului, și care sunt, în acest scop, învestite cu puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în raporturile dintre persoane de drept privat.
- 53 În speță, este cert că companiile de apă în cauză sunt însărcinate, în temeiul dreptului național aplicabil, în special al WIA 1991, să presteze servicii de interes public, și anume menținerea și dezvoltarea infrastructurilor de apă și canalizare, precum și distribuția apei și colectarea apelor uzate, activități în cadrul cărora, astfel cum a observat Comisia Europeană, trebuie de altfel respectate mai multe directive în domeniul mediului referitoare la protecția apei.

- 54 Rezultă de asemenea din elementele furnizate de instanța de trimitere că, pentru a îndeplini aceste funcții și pentru a furniza aceste servicii, companiile menționate dispun, în temeiul dreptului național aplicabil, de anumite competențe, precum dreptul de expropriere, cel de a adopta reglementări administrative referitoare la căile navigabile și la terenurile pe care le dețin în proprietate, competența de a efectua, în anumite împrejurări, deversări de apă, inclusiv în conducte de apă private, dreptul de a impune interdicții temporare de irigare și competența de a decide, în privința anumitor clienți și în condiții stricte, să întrerupă distribuția apei.
- 55 Revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, având în vedere modalitățile concrete pe care le au la dispoziție în legislația națională aplicabilă, aceste drepturi și prerogative recunoscute companiilor de apă în cauză pot fi calificate drept puteri exorbitante.
- 56 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la primele două întrebări adresate că, pentru a stabili dacă entități precum companiile de apă în cauză pot fi calificate drept persoane juridice care exercită, în temeiul dreptului intern, „funcții în administrația publică” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4, este necesar să se examineze dacă aceste entități sunt investite, în temeiul dreptului național care le este aplicabil, cu puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre persoane de drept privat.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

- 57 Prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească criteriile care permit să se determine dacă entități precum companiile de apă în cauză, despre care nu se contestă că furnizează servicii publice în legătură cu mediul, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din Directiva 2003/4, astfel încât ar trebui calificate drept „autorități publice” în temeiul articolului 2 punctul 2 litera (c) din această directivă.
- 58 În speță, se pune problema dacă existența unui regim precum cel prevăzut de WIA 1991, prin faptul că încredințează supravegherea companiilor de apă în cauză Secretary of State și OFWAT, organe despre care nu se contestă că constituie autorități publice menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) din Directiva 2003/4, implică faptul că aceste companii sunt „sub controlul” organelor menționate, în sensul articolului 2 punctul 2 litera (c) din această directivă.
- 59 În observațiile scrise, Information Commissioner, companiile de apă în cauză, precum și guvernul Regatului Unit arată că faptul că companiile de apă în cauză sunt supuse unui regim de reglementare, desigur, relativ strict nu implică faptul că acestea se află sub „control” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4. Aceștia susțin că, astfel cum ar fi subliniat Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) în hotărârea Smartsource, există o diferență fundamentală între un regim denumit „de reglementare”, care presupune doar competența autorității de reglementare de a stabili obiectivele care trebuie urmărite de entitatea reglementată, și un regim denumit „de control”, care permite, în plus, autorității de reglementare să stabilească modul în care aceste obiective trebuie realizate de entitatea în cauză.
- 60 În acest context, Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus arată că, deși articolul 2 alineatul (2) litera (c) din Convenția de la Aarhus, dispoziție, în esență, identică cu articolul 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4, vizează „cel puțin” persoane „care sunt proprietatea statului”, litera (c) a articolului 2 alineatul (2) menționat poate, „[î]n plus [...]” să vizeze organisme care furnizează servicii publice în legătură cu mediul care sunt supuse unui control normativ”.

- 61 În ceea ce privește noțiunea „control”, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în cadrul celei de a patra întrebări, care ar putea fi relevanța hotărârii Griffin/South West Water Services Ltd. a High Court of Justice (England and Wales) (Regatul Unit), la care se referă, de asemenea, Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus în cadrul articolului 2 alineatul (2) litera (c) din această convenție.
- 62 În această hotărâre, s-a statuat, printre altele, că criteriul referitor la control, menționat la punctul 20 din Hotărârea Foster și alții, citată anterior, nu trebuia înțeles în sensul că nu ar include un regim de reglementare precum cel prevăzut de WIA 1991 și că acest regim îndeplinea criteriul de control menționat, astfel încât, dat fiind că celelalte criterii erau, de asemenea, îndeplinite, Directiva 75/129/CEE a Consiliului din 17 februarie 1975 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 48, p. 29) putea fi invocată împotriva companiei de apă din această cauză principală în calitate de „emanație a statului”.
- 63 În acest context, instanța de trimitere solicită în mod specific să se stabilească dacă o companie de apă, în calitate de „emanație a statului”, este în mod necesar o persoană juridică aflată sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4.
- 64 În această privință, constatarea unei situații de control în cadrul aplicării criteriilor reținute la punctul 20 din Hotărârea Foster și alții, citată anterior, poate fi considerată ca fiind o indicație că este îndeplinită condiția de control menționată la articolul 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4, având în vedere că, în ambele contexte, noțiunea de control urmărește să cuprindă manifestări ale conceptului „stat” în sensul larg care să fie cel mai în măsură să realizeze scopurile reglementării în discuție.
- 65 Cu toate acestea, conținutul precis al noțiunii de control menționate la articolul 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4 trebuie căutat ținând cont și de obiectivele proprii ale acestei directive.
- 66 Din articolul 1 literele (a) și (b) din directiva menționată reiese că aceasta are ca obiectiv, printre altele, garantarea dreptului de acces la informațiile despre mediu deținute de către sau în numele autorităților publice și stabilirea condițiilor de bază și a modalităților practice de exercitare a acestuia, precum și realizarea celei mai largi disponibilități și diseminări sistematice la nivelul publicului a informațiilor despre mediu.
- 67 Astfel, definind trei categorii de autorități publice, articolul 2 punctul 2 din Directiva 2003/4 urmărește să cuprindă un ansamblu de entități, indiferent de forma lor juridică, care trebuie considerate ca aparținând puterii publice, fie că este însuși statul, o entitate abilitată de stat să acționeze în numele său sau o entitate controlată de stat.
- 68 Aceste elemente determină reținerea unei interpretări a noțiunii „control”, în sensul articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4, potrivit căreia această a treia categorie reziduală de autorități publice cuprinde orice entitate care nu stabilește într-un mod cu adevărat autonom modul în care exercită funcțiile în domeniul mediului cu care este investită, având în vedere că o autoritate publică aflată sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din această directivă este în măsură să influențeze în mod decisiv acțiunea acestei entități în domeniul respectiv.
- 69 Modul în care o astfel de autoritate publică poate să exercite o influență determinantă în temeiul competențelor care i-au fost atribuite de legiuitorul național nu prezintă importanță în această privință. Poate să fie vorba, printre altele, despre o competență de a emite ordine pentru entitățile în cauză, indiferent dacă acționează în exercitarea drepturilor de acționar, despre competența de a suspenda, de a anula *a posteriori* sau de a subordona unei autorizări prealabile decizii adoptate de aceste entități, despre competența de a numi sau de a revoca membrii organelor de conducere ale acestora sau majoritatea lor ori despre competența de a priva entitățile menționate, în tot sau în parte, de finanțare într-o măsură în care le compromite existența.

- 70 Simplul fapt că entitatea în cauză este, precum companiile de apă în cauză, o societate comercială supusă unui regim de reglementare specific pentru sectorul în discuție nu poate să excludă un control în sensul articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4 în măsura în care condițiile impuse la punctul 68 din prezenta hotărâre sunt îndeplinite de această entitate.
- 71 Astfel, dacă regimul în discuție conține un cadru legal deosebit de precis care prevede un ansamblu de norme care determină modul în care astfel de societăți trebuie să îndeplinească funcțiile publice în legătură cu gestionarea mediului de care sunt responsabile și care include eventual o supraveghere administrativă prin care se urmărește asigurarea respectării efective a acestor norme, dacă este cazul prin intermediul unor ordine sau prin impunerea unor amenzi, poate să rezulte din aceasta că respectivele entități nu dispun de o autonomie reală față de stat, chiar dacă acesta din urmă nu mai este în măsură, ca urmare a privatizării sectorului în cauză, să stabilească gestiunea lor zilnică.
- 72 Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, în cauzele principale, regimul prevăzut de WIA 1991 implică faptul că companiile de apă în cauză nu dispun de o autonomie reală în raport cu autoritățile de supraveghere pe care le constituie Secretary of state și OFWAT.
- 73 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la a treia și la a patra întrebare adresate că întreprinderi precum companiile de apă în cauză, care furnizează servicii publice în legătură cu mediul, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din Directiva 2003/4, astfel încât ar trebui calificate drept „autorități publice” în temeiul articolului 2 punctul 2 litera (c) din această directivă, dacă aceste întreprinderi nu stabilesc în mod cu adevărat autonom felul în care furnizează aceste servicii, întrucât o autoritate publică aflată sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din directiva menționată este în măsură să influențeze în mod decisiv acțiunea întreprinderilor menționate în domeniul mediului.

Cu privire la a cincea întrebare

- 74 Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 2 punctul 2 literele (b) și (c) din Directiva 2003/4 trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană intră sub incidența acestei dispoziții în temeiul uneia dintre funcțiile sale, al uneia dintre responsabilitățile sale sau al unuia dintre serviciile sale, această persoană constituie o autoritate publică doar în ceea ce privește informațiile despre mediu pe care le deține în cadrul acestor funcții, responsabilități și servicii.
- 75 Posibilitatea unei astfel de interpretări hibride a noțiunii de autoritate publică a fost prezentată în special în cadrul procedurii naționale care a determinat pronunțarea hotărârii Smartsource. În acest cadru, s-a susținut, printre altele, că, dacă companiile de apă ar intra sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4 ca urmare a exercitării anumitor funcții în administrația publică, această dispoziție ar putea fi interpretată în sensul că respectivele companii ar avea obligația de a comunica doar informațiile despre mediu pe care le dețin în exercitarea acestor funcții.
- 76 În această privință, trebuie să se constate că, dincolo de faptul că o interpretare hibridă a noțiunii de autoritate publică poate genera incertitudini și probleme practice importante în punerea în aplicare efectivă a Directivei 2003/4, această abordare nu își găsește, ca atare, un temei în textul sau în economia acestei directive sau a Convenției de la Aarhus.
- 77 Dimpotrivă, o astfel de abordare se opune atât temeiurilor directivei menționate, cât și Convenției de la Aarhus în ceea ce privește delimitarea domeniului de aplicare al regimului de acces pe care acestea îl prevăd, care urmărește realizarea celei mai largi disponibilități și diseminări sistematice la nivelul publicului a informațiilor despre mediu deținute de autoritățile publice sau în numele acestora.

- 78 Astfel, după cum reiese din articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2003/4, dispoziție centrală a acestei directive care este, în esență, identică cu articolul 4 alineatul (1) din Convenția de la Aarhus, în cazul în care o entitate este calificată drept autoritate publică în sensul uneia dintre cele trei categorii menționate la articolul 2 punctul 2 din respectiva directivă, aceasta are obligația de a comunica oricărui solicitant toate informațiile despre mediu care aparțin uneia dintre cele șase categorii de informații prevăzute la articolul 2 punctul 1 pe care le deține sau care sunt deținute în numele său, cu excepția cazului în care solicitarea intră sub incidența uneia dintre derogările prevăzute la articolul 4 din aceeași directivă.
- 79 Astfel, persoanele menționate la articolul 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4 trebuie, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 116 și 118 din concluzii, să fie considerate, în scopurile acestei directive, ca fiind autorități publice în ceea ce privește toate informațiile despre mediu pe care le dețin.
- 80 În plus, astfel cum decurge din cuprinsul punctului 73 din prezenta hotărâre, în cadrul special al articolului 2 punctul 2 litera (c) din Directiva 2003/4, societăți comerciale precum companiile de apă în cauză pot constitui o autoritate publică în sensul dispoziției menționate doar în măsura în care, atunci când furnizează servicii publice în domeniul mediului, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din Directiva 2003/4.
- 81 În consecință, astfel de societăți au obligația de a comunica doar informațiile despre mediu pe care le dețin în cadrul furnizării acestor servicii publice.
- 82 În schimb, astfel cum a subliniat, în esență, avocatul general la punctul 121 din concluzii, aceste societăți nu sunt obligate să furnizeze informații despre mediu în cazul în care este cert că acestea nu se raportează la furnizarea serviciilor publice menționate. Dacă situația nu este în mod sigur aceasta, informațiile în cauză trebuie să fie furnizate.
- 83 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a cincea întrebare adresată că articolul 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4 trebuie interpretat în sensul că o persoană care intră sub incidența acestei dispoziții constituie o autoritate publică în ceea ce privește toate informațiile despre mediu pe care le deține. Societăți comerciale precum companiile de apă în cauză, care pot constitui o autoritate publică în temeiul articolului 2 punctul 2 litera (c) din directiva menționată doar în măsura în care, atunci când furnizează servicii publice în domeniul mediului, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din aceeași directivă, nu sunt obligate să furnizeze informații despre mediu în cazul în care este cert că acestea nu se raportează la furnizarea unor astfel de servicii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 84 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

- 1) Pentru a stabili dacă entități precum United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd și Southern Water Services Ltd pot fi calificate drept persoane juridice care exercită, în temeiul dreptului intern, „funcții în administrația publică” în sensul articolului 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei**

90/313/CEE a Consiliului, este necesar să se examineze dacă aceste entități sunt investite, în temeiul dreptului național care le este aplicabil, cu puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre persoane de drept privat.

- 2) **Întreprinderi precum United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd și Southern Water Services Ltd, care furnizează servicii publice în legătură cu mediul, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din Directiva 2003/4, astfel încât ar trebui calificate drept „autorități publice” în temeiul articolului 2 punctul 2 litera (c) din această directivă, dacă aceste întreprinderi nu stabilesc în mod cu adevărat autonom felul în care furnizează aceste servicii, întrucât o autoritate publică aflată sub incidența articolului 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din directiva menționată este în măsură să influențeze în mod decisiv acțiunea întreprinderilor menționate în domeniul mediului.**
- 3) **Articolul 2 punctul 2 litera (b) din Directiva 2003/4 trebuie interpretat în sensul că o persoană care intră sub incidența acestei dispoziții constituie o autoritate publică în ceea ce privește toate informațiile despre mediu pe care le deține. Societăți comerciale precum United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd și Southern Water Services Ltd, care pot constitui o autoritate publică în temeiul articolului 2 punctul 2 litera (c) din directiva menționată doar în măsura în care, atunci când furnizează servicii publice în domeniul mediului, se află sub controlul unui organ sau al unei persoane menționate la articolul 2 punctul 2 litera (a) sau (b) din aceeași directivă, nu sunt obligate să furnizeze informații despre mediu în cazul în care este cert că acestea nu se raportează la furnizarea unor astfel de servicii.**

Semnături